

Η ΔΙΑΦΥΛΑΧΤΙΚΗ

TOM. B'

ΑΡΙΘ. 30.

Συνδρομή προκληρωτά,
 διά τους ένδοξοι του Κράτους κατά
 τριμηνίαν Σελ. 2.
 Διά τους έν Ελλάδι Δραχ. 4.
 Διά τους έν Τουρκία. Γρ. 20.

Τιμή καταγραφίσεως
 μή 06. πάλκιος 2.
 Αί συνδρομαί γίνονται
 εις τὸ Ἰστοριογραφικὸν
 ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
 Αί ἐπιστολαί ἐπιγράφονται
 τὸν ένταυθα Συναρτητή
 «ΔΙΑΦΥΛΑΧΤΙΚΗ»

Κεφαλληνία 16 Μαρτίου 1861.

ΠΡΑΧΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

(Συνέχεια)

Αντιγράφουμε από τον Παρατηρητήν 9 Μαρτίου 1861.

Κερκίρα, 2 Μαρτίου, 1861. Κατά την 2.ην ταύτην συνεδρίασιν πρώτον εγένετο ὁ συνήθης ἀγιασμός. Παρετήρηθη δὲ ὅτι, κάποιοι τῶν Βουλευτῶν γνωστοὶ διὰ τὰ τῆς Σαράγιας, κτλ. ἐστεκόντανε μὲ μεγάλη θεοφοβία ἔμπρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ θρησκευτικὸν ἔργον!... καὶ μόνον ἓνας εὐλαβικῆς εἶπε « Ἄν ὁ ἀγιασμός ἦγε τῶ ὄντι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐξορκίσῃ τὰ ἀκίθαρχα πνεύματα, πόσοι ἀπὸ μᾶς ἐμέναμ' ἐδω-μέσα; » Μετὰ τὸν ἀγιασμόν,

Ὁ Κύριος Δάνδολος γυρεύει τὸν λόγον.

Ὅσοι, γιατί δὲν εἶπε πρώτα τί θε νὰ πῆ.

Ναῖσχε' κ' ἔτσι τ' ἀρέσει, καὶ καλὰ κάνει.

Νὰ μᾶς πῆ πρώτα τί θε νὰ πῆ.

Ν Κα μὴν τὸ πῆ.

Νὰν τὸ πῆ, ἀλλοῦς, ἀντιβαίνει εἰς τὸν Κανονισμόν.

Μετὰ ἐχρηστωμένην συζήτησιν ἐπάνω εἰς τὸ προκείμενον, ὁ Κύριος Δάνδολος ἔχει τὸν λόγον

« No se pol dir.... ah scuse! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῆ πῶς ἡ Ἀσμπλέα δὲν ἐξορκίζει τὸν καιρότις εἰς τὰ ζήτῃματα.... μεγάλα. Τὸ νὰ πρὸυ.... πρέπει

ἵνα ἡ Βουλὴ ἐπὶ τίνος ἀντικείμενος ζητάει τὸν λόγον, εἶναι ὡς ἐὰν ἐνεδεδιαφέρον πράγματα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο

καὶ ἐπισημαίνω τώρα νὰ προτείω στὴν Ἀσμπλέα, ἵνα δὲν ἐξορκίσῃ ἀγνόητα. Ἐγὼ ὑποχρῆστομαι κατὰ τὸν νόμον νὰ πρὸυ ἐπισημαίνω τὸν λόγον

« Non se pol dir.... ah scuse! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῆ πῶς ἡ Ἀσμπλέα δὲν ἐξορκίζει τὸν καιρότις εἰς τὰ ζήτῃματα.... μεγάλα. Τὸ νὰ πρὸυ.... πρέπει ἵνα ἡ Βουλὴ ἐπὶ τίνος ἀντικείμενος ζητάει τὸν λόγον, εἶναι ὡς ἐὰν ἐνεδεδιαφέρον πράγματα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ ἐπισημαίνω τώρα νὰ προτείω στὴν Ἀσμπλέα, ἵνα δὲν ἐξορκίσῃ ἀγνόητα. Ἐγὼ ὑποχρῆστομαι κατὰ τὸν νόμον νὰ πρὸυ ἐπισημαίνω τὸν λόγον

« Non se pol dir.... ah scuse! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῆ πῶς ἡ Ἀσμπλέα δὲν ἐξορκίζει τὸν καιρότις εἰς τὰ ζήτῃματα.... μεγάλα. Τὸ νὰ πρὸυ.... πρέπει ἵνα ἡ Βουλὴ ἐπὶ τίνος ἀντικείμενος ζητάει τὸν λόγον, εἶναι ὡς ἐὰν ἐνεδεδιαφέρον πράγματα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ ἐπισημαίνω τώρα νὰ προτείω στὴν Ἀσμπλέα, ἵνα δὲν ἐξορκίσῃ ἀγνόητα. Ἐγὼ ὑποχρῆστομαι κατὰ τὸν νόμον νὰ πρὸυ ἐπισημαίνω τὸν λόγον

« Non se pol dir.... ah scuse! Δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῆ πῶς ἡ Ἀσμπλέα δὲν ἐξορκίζει τὸν καιρότις εἰς τὰ ζήτῃματα.... μεγάλα. Τὸ νὰ πρὸυ.... πρέπει ἵνα ἡ Βουλὴ ἐπὶ τίνος ἀντικείμενος ζητάει τὸν λόγον, εἶναι ὡς ἐὰν ἐνεδεδιαφέρον πράγματα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ ἐπισημαίνω τώρα νὰ προτείω στὴν Ἀσμπλέα, ἵνα δὲν ἐξορκίσῃ ἀγνόητα. Ἐγὼ ὑποχρῆστομαι κατὰ τὸν νόμον νὰ πρὸυ ἐπισημαίνω τὸν λόγον

« καλοιστοῦμε τὲς 10 τὴν ἀυγὴ, τὰ προσκληστήρια...
 (Τὰ προσκλητήρια!)

« Ναῖσκαί, τὰ προσκληστήρια ἦτανε γιὰ τὲς 10. Ἐπειδὴ καμμία ἀπάντησι δὲν ἐδόθη, ὁ Κύριος Δάνδολος λαβῶν καὶ πάλιν τὸν λόγον φέρει τὰς ἀκίθαρχα προτάσεις, (τὸ καίμενον τῶν ὁποίων ἐδορθήθη.)

1.ον Ἐπειδὴ ὁ Ἀνεμογιάννης ἀγαπάει τὴν γιορτὰ καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε ἀγαποῦμε τὸν Ἀνεμογιάννη, καὶ σημιότης ἐκλογῆς,.... μὴν ὁποῦ ἡ γιορτὰ δὲν μιν οἴουσε τὸν Ἀνεμογιάννη ἀλλά, γιὰ νὰ ἐχαριστῆται τὸν Ἀνεμογιάννη νὰν τοῦ κάμωμε μιὰ γιορτὴ περὶ τὴν ἑξορκιστῆς Παπαντῆς. Μὴν εἶπτε Κύριοι ὅτι ἡ Ἑλλάδα τ' ἐκόψανε τὴν γιορτὰς ἐπειδὴ ἐμεῖς χρεῖες ἢ δικέστους καὶ ἄλλες ἢ δικέστους. Ἐμεῖς χρεῖες νὰ δουλέψουμε τὰς γαίαςτων, νὰ μεταβῶμε ἐμπόριους, νὰ ἐνασχοληθοῦμε στὴ βιομηχανία καὶ τὰς τέχνας εἰς τὰ ἐργαστήρια, νὰ πρὸυ σπουδάζουμε τὰ τόσα ἐκπαιδευτικὰ κατεστήματα, καὶ νὰ λητερέψωμε τὸν ἑαυτόντους εἰς ἕνα λόγον, ἐκεῖνοι δὲ λούτως ἔχουμε χρεῖα γιὰ τὸν καιρότις. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε χρεῖα ἀπὸ τίποτις ἀπὸ τοῦτο, ἐμεῖς εἶναι τὸ πρὸυ σὲ ὅλα, καὶ μόνον μᾶς λείπουνε λίγες γιὰ τὴν περσοῦτες, τώρα μάλις καὶ πρὸυ πλησιάζουν' ἡ ἐκπαιδευτικὰ κατεστήματα.

2.ον Ἐπίρρι, Κύριοι, ἐπροτάθηκα νὰ δαναίσωμε τὴν Κυβερνήσεως ἑκατὸ μιλιάκια λίρας, νὰν τὲς ἡμεῖς ἀδελφικάτα... ὅσο ἴσους ἐκείνης. (ὅσο ἔχουν, ἢ κακοκαρία θὰν τὰς ἐμπορίας,) νὰ δαναίσωμε τὴν ὅσα ἕνα μικρὸ ποσὸν ἀπὸ μόνον—8.000— καὶ νὰ δαναίσωμε ἐκεῖ πὸν πρὸυ.

3.ον Ἡ θέσι τοῦ Ἰστοριογράφου τῆς Ἑλλάδος, ὅσο ἀπόρρητος, οἷς λέω νὰ μὴν τὴ χαλίσωμε!

να χαλάμε πράγματα φτιασμένα! Προτείνω εξεναντίας να εξακολουθηθῆ ἐπ' ἀπειρον, να πληρόνεται καλά ἐπὶ ζωηρούς οἱ εἰς αὐτὴν καλότυχοι, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τους να γένεται καὶ στὲς χηράδες τους σύνταξη.

Ὁ Κύριος Σέρβος δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τὸν Ἀρμωστὴν δικαίωμα ἐναρκτήριου Λόγου.

Ὁ Κύριος Λάσκαρης τοῦ παρατηρεῖ ὅτι ἀπὸ τὰ πέρισι κ' εἶω τὸ πρᾶγμα ἄλλαξε, ἐπεὶδὴ ὁ Ἀρμωστὴς ἐφέτο δὲν ἐφόρηε τὸ 'ποκάμισο ποῦ ἐφόρηε 'πέρισι' καὶ ὅτι ἐπρόκειτο, ὁ Κύριος Σέρβος πλανᾶται νομίζων ὅτι ὁ Ἀρμωστὴς ἐξεφώνησεν Ἐναρκτήριο Λόγον.

Τὸν ἀκουσα μὲ τ' αὐτιάμου!...

Σοφάνηκε!

Τὲς 4 Μαρτίου.

Ἡ Βουλὴ ἐσυνεδρίασε τὴν 12.ην ὥραν μ. Ὁ Πρόεδρος ἀνέγνωσε διαφόρους Ἀναφορὰς· ἀλλ' ἐπαρατηρήθη ὅτι ἀποσιώπησε τὴν Κατηγορίαν ποῦ ὁ Λασκαράτος εἶχε σταίλει κατευθειάν εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τοῦ Ταχυδρομείου ἐναντίον τοῦ Λομπάρδου, ἕως ἀπὸ τὲς 28 τοῦ ἀπερασμένου Φεβρουαρίου!..

Μὴν τὴν ἀφήνουνε, λέει, pour la bonne bouche;

Μπρὲ τί bonne bouche! Κάτι ἄλλο θὲ νᾶναι, καὶ δὲ θ' ἀργήσωμε νὰν τὸ εἶδοῦμε σὲ καμμία Λυχνιά!..

Ὁ Κύριος Δάνδολος ζητᾷ να μάθῃ πὼς ἐξοδεύθησαν ἢ 9,000 λίρες τὲς ὅποῖες εἶχεν ἀποφασίσει ἡ Βουλὴ γιὰ δημόσια ἔργα· ἐνῶ, καὶ αὐτὸς δημόσιον ἔργον, δὲν ἔλαβε τίποτα!...

Τὲς 5 Μαρτίου.

Ὁ Κύριος Λομπάρδος ἔχει τὸν λόγον. Ἀκολουθῶν, προτείνει τὰ ἐπόμενα ἐθνοσωτήρια καὶ μεγαλωφέλημα ἀνδραγαθήματα, 1.ον να θεωρηθῆ ἂν ὁ κολέας Βερνίκιος ἔλαβε ταχτικά τοὺς μισθοῦς του. 2.ον εἶκοσι τάλαρα τὸ μῆνα τοῦ νέου Κοκίνη, να πάῃ να σπουδάξῃ....

Θέλω, λέει, κ' ἐγὼ, φωνάζει ὁ Λάσκαρης, να πάῃ να σπουδάξῃ κανένας.... τῶρα.... τῶρα.... τῶρα.... ἂς πάῃ να σπουδάξῃ ὁ Παχὴς ἐκ τῆς Κώμης Γαζοῦρι.

Τὲς 7 Μαρτίου.

Ὁ Κύριος Βέγμιας ἔχει τὸν λόγον. Ἀκολουθῶν ὁ Κ. Βέγμιας ἀνεβαίνει τὸ Βῆμα, συνοδευμένος ἀπὸ τὲς ζητωκραυγὰς τῆς Βουλῆς ὅλης — « Ἐλαμπρώτατε Πρόεδρε, Εὐγενεστάτη Βουλὴ! λέγει ὁ Ρήτωρ. Ἄν ἀνεβαίνω σήμερον τὸ ροθέρὸν τοῦτο Βῆμα, εἶναι... γιὰ να πάῃ κ' ὁ Νικολὴς ὁ Ξυδιάς να σπουδάξῃ! »

Ὁ Δάνδολος ζητᾷ να δώσῃ λόγον ἢ Γερουσία γιὰ τί ὄντες ὁ Ἀρμωστὴς, κατεβαίνοντας τὴν σκάλατον, φουσάη τὴ μύτητον, συκό-

νεταὶ ἢ κάτου μάντα τοῦ μαντιλιοῦ καὶ τοῦ σκεπάζει τὰ μάτια. »

Τὲς 9 Μαρτίου.

Ὁ Κύριος Μαρῖνος διαβάζει τὴν Ἀπάντησιν εἰς τὸν Λόγον καὶ τελειώνει λέγων. — « Ἔως ὅτου οἱ Ἀρμωσαὶ μόνοι ἐδίδαν θέσες, δὲν ἔλαβαν ποτὲ αἰτίαν παραπόνου ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλὰ τῶρα ποῦ δίνει θέσες κ' ὁ Ἀνεμογιάννης, γινόμενοι οὕτωπῶς κ' ἐμεῖς δοῦλοι δοῦν ἀφεντάδων, πρέπει να πασχίζωμε να εὐχαριστήσωμε καὶ τοὺς δῶν κάμνοντες, βέβαια, καθὼς θέλει ὁ Ἀρμωστὴς, καὶ μιλοῦντες καθὼς ἐπιθυμῶ ὁ Ἀνεμογιάννης. Ἀκολουθῶν ἐξοχότατε ὑπόφερέμας να σοῦ εἶποῦμε ὅτι, ἐνόσω ὁ Ἕλληνικὸς οὗτος λαὸς τῆς Ἐφταννήσου δὲν βλέπει διαυγάζον ἐνώπιόντου μέλλον ἀντάξιον τῶν ἀγώνωντου καὶ τῶν δικαιομάτωντου, οὐδέποτε θέλει λάβῃ ἀληθῆ εὐημερίαν. (Ἰπόφερέτα τοῦτα, ἐξοχότατε, γιὰτι πλησιάζουν ἢ νέες ἐκλογές, κ' ὡς κ' ἐμεῖς μετὰ τὴν τέχνημας θὲ να ζήσωμε. Ἀμεδὰ φοβάσαι ἀπὸ τοῦτα!...)

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Ὁ Συντάχτης μας ὁμολογηθεὶς καὶ ἀποδειχθεὶς παρὰ τῇ Εὐγενεῖ Ἀστυνομίᾳ, ὡς εἰς τῶν Ἀρχιβραχιβελάδων, ἠμποδίσθη να παρευρεθῆ εἰς τὴν παράστασιν τῆς παρελθούσης πέμπτης, πρὸς ὄφελος τῆς θείας Μαρτυρίας, δὲν θέλομεν να συζητήσωμεν τὰ αἰτία ἅτινα ἐπειθανάγκασαν τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἀρχὴν, να παραδεχθῆ μέτρον τοιοῦτον, καθ' ἐνὸς ὀργάνου τῆς ἀμερολήπτου Κοινωνῆς γνῶμης, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι ζῶντες εἰς τόπον τὸν ὁποῖον ἐξελέξαμεν, θεωροῦμεν καὶ ἀγαπῶμεν ὡς Πατρίδα μας, κλίνωμεν τὸν αὐχένα εἰς ὅτι αἱ Σεβασταὶ Ἀρχαὶ καθ' ἡμῶν, καίτοι ἴσως ἀπερισκέπτως, διατάξωσιν, οὔτε μνεῖαν τοῦτου ἠθέλαμεν κάμει, ἐὰν δὲν ἤμεθα ὑπόλογοι, οὔτως εἰπεῖν, πρὸς τὸ φίλτατόν μας Κοινόν, περὶ παντός γελοίου καὶ παραδόξου. — Τούτων προλεχθέντων καὶ ἀφίνοντες πᾶσαν περὶ τοῦ προκειμένου εὐθύνην εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἥτις ὀφείλε να διακρίνη τὸν Ὀδῆν Βραχιβελάδα, ἐκ τοῦ Συντάχτου τῆς Διαολαποθήκης, ὡς καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἀνάκαθεν ὀροθετικὴν γραμμὴν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φανταστικὴν, ἐθέσαμεν μεταξὺ Κ. Δρακοπούλου, τὸν ὁποῖον ἴσως ὑπολυπτόμεθα, καὶ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τὸν ὁποῖον ὡς Δημοσιογράφου καποτε ἴσως ἐκνετήσωμεν, ἀφίνοντες ἡμεῖς πᾶσαν περὶ τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας τῶν γραφομένων μας εὐθύνην, εἰς τὸν Ἀστυνόμον μας· ἐπὶ ἀκουσμάτων καὶ

ἐπὶ πληροφοριῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πειθανολογικῶν, στηριζόμενοι προβαίνομεν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν διατρεξάντων:

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΘΕΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΓΛΥΚΟΦΩΝΟΥ

ΜΑΡΤΣΙΑΔΗΣ.

Εἶναι ἐπτάμισυ ἡ ὥρα καὶ τὸ θέαμα ἀρχίζει,
 Στοῦ Βουκέφαλου τὸ δρόμο δὲς τί πλῆθος πλημμυρίζει!
 Πλὴν τὸ ξέδομ' ἀρχινᾷ εἰς τὰ πρόθυρα μὲ μίας,
 Ἐκεῖ δίνεται 'εἴ' ἀσκέρι πρόλογος τῆς Κωμωδίας.
 Ἰπισχέθη ὁ Ἀστυνόμος τοὺς καλλήτερος νὰ στείλῃ,
 Στὰ λαμπράτικα ἔντυμένους νὰ γελάσσουν οἱ φίλοι!
 Τί ὠραία μασκαράδα! πῶς εὐγενικὰ τὸ πᾶνε,
 Μόνον γιὰ νὰ μᾶς ξεδόνουν βλαστημοῦν καὶ μᾶς κτυπᾶνε!
 — Ἄστε μας νάμπούμε. — Ὄζου! πρῶτα, δῶ θε νάσταθῆτε,
 Τοὺς χοροὺς, ταῖς παντομίμαις καὶ τὰ ἄλλα μας νὰ ἰδῆτε. —
 — φθάνει μας, δὲ θέλουμ' ἄλλο, Μασκαράδες πᾶσα μέρα,
 Τώρα ποῦνε Καρναβάλια, βλέπουμε. . — Σταθῆτε πέρα!
 Σὺν κ' ἐμᾶς ἄλλοι δὲν εἶναι . . ἔτσι ὁμορφα ἔντυμένοι,!
 — Οὐρ! σὰς ξέρομε ἀπὸ πρῶτα, εἴμαστε συνησιμένοι...
 — Ἡ σταθῆτε πομπιομένοι, ἢ τοὺς γρόθους ἀρκινᾶμε!
 — Μέσα θάμπούμε... — Τοῦ κάκου, ὅσο μεῖς φερομανᾶμε.
 Θὲν ἄ στέκεσθε ἀπόζου! — Μά... — Σκασμός! — Ε! — Βουθαθῆτε!
 Κόπο ἐκάμαμε στὸ μέρος, σκάσετε μὰ θὰ τὴν ἰδῆτε!..

Ἔτσι ἀρχίνας τὸ δράμα, ὡς ἡ Μοῦσα μας τὸ ψάλλει,
 Τῆ βραδιά π' ἀποθεόναν τῆ γλυκόφωνη Μαρτσιάλῃ.

Ἡ ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ.

Πούθεναι ναμπούμε Μοῦσα; ὀχτὴ θύρα; εἶναι τρέλλα
 Ὄχτὴ θύρα, ὄχι Μοῦσα... δὲν μπορεί νὰ ἐμπῆ Φέλλα!
 Ἄπλωσε τὸ Μαλαχόφι, πάρεμε στὴν ἀγκαλιὰ σου,
 Καὶ τοῦ ἀσκεριῦ τὸ χυῶτο μᾶς βασιὰ ψηλά... ἔτσι γιὰ σου!
 Οὐ! τί ὁμορφαις κοπέλαις, Οὐ! τί ὁμορφαις Κυριαῖς
 Στὴν Ἔδεμ μ' ἔφερες Μοῦσα ἢ στὴν Κόλασι μ' ἐπῆες;
 Μέσα στ' ἄνθη, μὲς τὰ φῶτα πῶς σαμπίζουνε ἡ νεαῖς
 Εἶνε τόσα δῶ τὰ κάλλη, πόχουν κάλλη κ' ἡ γρηαῖς!
 Οὐλαῖς-οὐλοῖ τοὺς γελᾶνε, παντοῦ χύνεται εὐθυμία
 Καὶ κτυπᾶν μαζῇ τὰ στήθια τῆς χαρᾶς τῆ συμφωνία!..
 Ἡ σκηνὴ τέλος ἀνοίγει νὰ προβαίνει ἡ Μαρτσιάλῃ,
 Μὲς σε-σὺνεφα ἀπο-στίχους μες ἄνθων ἀνεμοζάλη!
 Τὰ γλυκὰ ὡς χαλάει τῆς πετοῦν εἰς τὸ Κεφάλι,
 Τὴν κωφαινούν ἡ φωναῖς τῶν, ζήτω-ζήτω ἡ Μαρτσιάλῃ!
 Χαιρετᾶ, εὐχαριστᾶει, χαιρετᾶ καὶ σκύφτει πάλι
 Κί ὄλοι τοὺς μ' ἓνα λαριγι. ζήτω—ζήτω ἡ Μαρτσιάλῃ!

Μὰ τί πράγμα εἶνε κείνο ὅπου ἔλαμψε μὲ μίας;
 Τὸ δοξᾶρεῖν τῆς Μαρτσιάλῃς, τὸ δοξᾶρεῖ τῆς γρηᾶς!

Νὰ ἀνοίγεται (ὦ! θαῦμα!) τῆς σκηνῆς ὁ Οὐρανός,
 Καὶ στὰ ἄνθη φορτωμένος ἀγγελόμορφος χορός,
 Ὄχ τὰ νέφη κατεβαίνει καὶ στὰ πόδια τῆς πετᾶ!
 Εἶναι παιδάκια τοῦ Ἰψίστου σερνικὰ καὶ ἄλλοι...
 — Προσκυνήματα ἀπὸ πάνου, θεῖα Μαρτσιάλῃ εἰσε...
 Δέξου τούτα τ' ἀφεντός μας τὰ κανίσκια γιὰ τὴν...
 Καὶ μᾶς εἶπε ἂν ἀδειάσης ἴσια ἀπάνου νὰ...
 Γιὰ νὰκούση λίγη Νογίμα καὶ νὰν τόνε συμπαθῆς...
 Εἶπανε καὶ ἐπετάξαν στῶν ἀγγέλων ταῖς Μοναῖς
 Ἄφου ἐχειροκροτηθῆκαν ἀπὸ οὐλαῖς ταῖς μεριαῖς.
 Καὶ σὺν ἄγιασε ἡ Μαρτσιάλῃ τῆς φοροῦν ὡς πετρο...
 Ἄσπρο, εἰς δεῖγμα Περθεναῖς, χρυσοκέντητο μακ...
 Καὶ ὀλόχρυσο ἓνα Τάμα τῆς κρεμοῦν εἰς τὸ λαίμα...
 Σὰ νὰ πῆς: εἰς τὸ λαίμό σου μᾶς ἐπῆρες μ' ὄλ' αὐτῶ...
 Ἔτσι ἐτελείουνε τὸ δράμα ὡς ἡ Μοῦσα μᾶς τὸ ψάλλει...
 Τῆ βραδιά π' ἀποθεόναν τὴν γλυκόφωνη Μαρτσιάλῃ!

Κύριε Συντάχτη τῆς «Διαολαποθήκης»

Λαβαίνω ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ ὑστερό σου φύλλο νὰ...
 κάμω ὀλίγες παρατήρησεις, καὶ ἄς μὴ εἰ γιωρίζω...
 πῶς πῶς θὰ συχωρέσης τὴν εὐλακρινιά μου, καὶ ἡ...
 μη μου δὲ θὰ σοῦ κακοφανῇ. Ἡ παρατήρησις ὅπου...
 σου κάμω ἀποβλέπουνε τὸν Φεγγίτη, μὲ τὸν ἄλλο...
 καὶ σὺ τᾶβαλες, παρασυρμένος βέβαια ἀπὸ ἐκείνου...
 κατατρέχουνε κάθε καλὸ, γιὰ τὴ μόνη αἰτία, ὅτι...
 καλὸ. Ἄλλοι Ζώϊλλοι, ἄλλοι Ἀρχίλογοι μιλοῦνε μὲ τὸ...
 φαρμάκι, ὅπου κάνουνε νάνατριχιάση κάθε φρόνιμος...
 θρωπος. Ἐτούτοι εἶναι ὅπου μόλις εἶδανε τὸν Φεγγίτη...
 ἐσχίσανε τὰ φορέματά τους ἐναντίον του. Ἐτούτοι...
 σάτυρες ἐτυπώσανε καὶ λίβελους, καὶ αυτοὶ δὲ...
 μανε, καὶ στὸ ὑστερο ἐκαταντήσανε νὰ ποῦνε ὅτι ὁ...
 βιέλος ὠνόμασε τὴν Ἐφημερίδα του Φεγγίτη...
 φανερῶση μὲ τοῦτο πῶς εἶναι ἓνα χαρτί ἀπὸ...
 ται τῶν ἀνθρώπων μόλις φέξῃ. Σὺν νὰ πῆς ὅτι...
 Φεγγίτης δὲν εἶναι γιὰ τίποτις ἄλλο...
 τῆ χρεῖες τῆς αὐγῆς... Τὸν κακό του, τὸν κακό...
 δὲν ἤξεύρουνε τί λένε, καὶ ἔρχομε νὰ τὸ ψεύσω μὲ...
 πόδειξι, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποία πρέπει νὰ γονατίσω...
 νὰ βουθαοῦνε: ὁ Φεγγίτης κάνει θαύματα...
 τα... — Κάνει θαύματα ;!;! — Μάλιστα θαύματα...
 Μὰ καλὲ ἀνθρωπε, πές μας τί θαῦμα ἔκαμε; — Με...
 με ποιητῆ; θέλετε μεγαλύτερο θαῦμα. — Ποιητῆ...
 Μάλιστα; μόλις ἐδιάβασα τὸν Φεγγίτη καὶ...
 ἀκουσα μιὰ ταραχὴ μες τὸ κεφάλι μου, σὺν νύχτω...
 ὄλα τὰ δαίμονα τῆς Κασταλίας ἐπῆξαν τὸν κακό...
 καὶ ἐγράφα, χωρὶς νὰν τὸ θέλω, τὸ ἀκόλουθο...

Ο ΠΙΣΤΕΥΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΙΤΟΥ.

Τώρα χρόνια στην Ελλάδα, με μονάχο τὸ μουντί μου,
καὶ γοῖς ἄλλη βοήθεια, ἐπερνούσα τὴ ζωὴ μου.
Μὰ ὅμως στὴν Πατρίδα καὶ με τσάκυσε τὸ κρύο,
καὶ λιγώλει ὄχ' τὴν πείνα νὰ σὰς πῶ: φίλοι ἀντίο.
Ἄκου πῶς ἔνα μεγάλο καὶ τρανόνε καβαλλήερο,
τὸν καλοσύνη καὶ περιθαλψὲ τὸ γέρο,
στὴς Κριμαίας τὸ ξενοδοχείο συχνάζω,
τρώω, πίνω καὶ φωνάζω:
Μοῦντζες νᾶ χου με κι οἱ δυὸ,
κι ὁ ἀφέντης μου κι ἐγώ.

—ο—

Τώρα πόρηκα ἀφέντη δὲν γνωρίζω τῆσαι πείνα,
κακᾶντέ μου μετράει τᾶλλαρα τὸν κάθε μῆνα.
Καὶ στὴν τόση καλοσύνη, δὲ θέλει—ἄλλη ἀμοιβή,
παρὰ μιὰν ὑπογραφή:

ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΡΟΥΣΟΣ ΚΟΥΒΙΕΛΟΣ:

στοῦ Φεγγίτη του τὸ τέλος,
τρεις φορές τὸν κάθε μῆνα σὰν ὑπεύθυνος νὰ βάζω,
κι ὅλη μέρα ἄς φωνάζω:
Μοῦντζες νᾶ χου με κι οἱ δυὸ,
κι ὁ ἀφέντης μου κι ἐγώ.

—ο—

Εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἔχει πετριὰ πολὺ μεγάλη,
ὅτι εἶναι προκομμένος με τετράγωνο κεφάλι.
Εἶν' εἶναι ἓνα ζῶο, (καθὼς λέγ' ἡ κοινωνία),
ἀπὸ κεῖα ποῦ στὴν Εὐρώπη ἔφεραν ὄχ' τὴν Ἀσίαν.
Εἶν' ἀνόητος.. πλὴν λέει πῶς σ' ἐκεῖνα ὁποῦ γράφει,
συγχινοῦνται τῶν προγόνων καὶ τὰ κόκκαλα κι οἱ τάφοι.
Καὶ ἐγὼ τὰ βεβαιώνω, κι ἀποπίσο του γελᾶω,
καὶ ἀγάλι τραγουδάω:
Μοῦντζες νᾶ χου με κι οἱ δυὸ,
κι ὁ ἀφέντης μου κι ἐγώ.

—ο—

Μὰ θὰ πῆτε: ντροπῆς εἶναι τέτοια πράγματα νὰ κάνω
καὶ σὲ κεῖνα ποῦ δὲ γράφω τὴν ὑπογραφή νὰ βάνω.
Τὸν κακό σας τὸν καιρό!
δὲν θὰ παίξει ἡ κοιλιά σας τοῦ πεινάω τὸν χορό.
Ἔγω ὅμως... ἀλλὰ... ὄχι... διατι νὰ τὰ θυμῶμαι;
ἐπρόσανε, καὶ τώρα τρώω, πίνω καὶ κοιμῶμαι.
Τὴν ἀλλοτρίαν τοῦ ὑπογράφω, τὸ ἀργύριον χτυπάω,
καὶ στοὺς δρόμους τραγουδάω:
Μοῦντζες νᾶ χου με κι οἱ δυὸ,
κι ὁ ἀφέντης μου κι ἐγώ.
Τώρα πῆστε ὅπως ὁ φεγγίτης δὲν εἶναι γὰ

τίποτα ἀφοῦ κάνει ποιητὰς ἐκείνους ὅπου δὲν εἶναι. Τὴν
ρά πῆστε ὅτι ὅσο περισσότερο τόνε διαβάσετε τόσο ὀλι-
γώτερο τόνε καταλαβαίνετε. Ναι μὰ καὶ τὸν ἕλιο ὅσο πε-
ρισσότερο τόνε κυττάτε τόσο ὀλιγώτερο τόνε βλέπετε!

ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ ΚΑΤΣΙΚΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Εἰς τὸν ἀριθμὸν 134 τοῦ Παρατηρητοῦ Κερκύρας,
ἀνεγνώσαμεν ἓνα ἀρθρίδιον τοῦ Δ.ρος Παναγῆ Σκαλ-
τζούνη, πρὸς τὸν λιαν φιλόκαλον Ἰππότην Ἰωάννην Σ.
Ἄνινον. Σιωπή... προσοχή... ὁ Δοτόρος οὗτος
γράφει σοβαρῶς!!! χαρᾶς τὸ κουράγιο τῆς μύτης του.
Δὲν τὴν τρύπησε ἀκόμα
τοῦ Σφογγίτημας ἡ βρόμμμα;

Εἰδοποιοῦνται οἱ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐωσφόρου ὅτι, διὰ
τὰς ἀνυπέρβατες ἀπρόβλεπτες δυσκολεῖες ὁποῦ ἡ ἐγδοσὴ
του ἀπάντησε στοὺς Κορφούς, καὶ τὸ πρῶτο φύλλο τῆς
νέας ἐγδόσεως ἔμεινε κολοδομένο, καὶ ἡ ἐγδοσὴ ἡ ἴδια
δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὁ συντάχτης του ὅμως
θέλει πασχίση νὰ κάμη, εἰς μέρος, εἰς τὴν Διαολαποθή-
κη, ὅτι εἶχε νὰ κάμη στὸν Ἐωσφόρον. Εἶναι γιὰ τοῦτο
ποῦ ἡ Διαολαποθήκη θέλει σταλθεῖ εἰς τοὺς ὑπογράψαν-
τας τὴν Ἀγγελίαν τοῦ Ἐωσφόρου.

—ο—

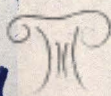
Τὲς 29 Φεβρουαρίου μᾶς ἐπιστράφη, δὲν ἠξέρομε
ποῦθε, ἓνας ὀλόκληρος φάκελος τοῦ 15 ἀριθμοῦ τοῦ Λύ-
χνου, ἐπειδὴ εἶχαμε λησμονήσει νὰ βάλωμε τὴν διεύ-
θυνσην ἀπάνω σὲ κάθε ἀντίτυπο· ἐπιθυμούσαμε νὰ ξεύ-
ρωμε ποῦθε, γιὰ νὰν τὸν ξαναστείλωμε με τὰς χρεια-
ζόμενες διεύθυνσεις.
ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

—ο—

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν Τιμιμ-ριν-Πίμ. Ἀναφο-
ρὰν τῶν Κινέζων πρὸς τὴν Βουλὴν μας, δι' ἧς ὁ λαὸς
τῆς Κίνας διαμαρτύρεται κατὰ τῆς μεταξὺ τοῦ Οὐρα-
νίου Αὐτοκράτορος καὶ συμμάχων Εὐρώπης εἰρήνης, λέγε-
ται ὅτι εἰσηγητὴς τῆς Ἀναφορᾶς ταύτης θέλει εἶνε ὁ Λομ-
βάρδος.—Ἐπανερχόμεθα.

ΔΕΚΑΒΑΤΕΙΟΣ
Ὁ Ἰπεῦθ. Εξδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η Κ Ε Φ Α Λ Α Η Ν Ι Α »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ